

[Ὁ ἐν Ναυπλίῳ ἀγαπητὸς λόγιος καὶ ποιητὴς τρυφερώτατος κ. Θρασύβουλος Ζωϊόπουλος τὸ πρῶτον ἤδη ἐμφανίζεται ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἡμερολόγιῳ. Ἀλλὰ τὸ ὄνομά του εἶνε ἤδη γνωστὸν ἀπὸ τινος χρόνου ἐκ τῶν χαριτωμένων λυρικῶν ποιημάτων τὰ ὁποῖα ἐγκατασπείρει εἰς διάφορα φύλλα καὶ περιοδικά, καὶ τὰ ὁποῖα τῷ ἐξασφαλίζουν μίαν καλὴν θέσιν ἐν τῷ Νεο-ελληνικῷ Παράσσῳ. Οἱ κατωτέρω παρατιθέμενοι στίχοι, οἱ ὁποῖοι ἀποπνέουν ἀσυνήθην τινὰ χάριν καὶ λεπτότητα αἰσθη-
ματος, δίδουσιν ἰδέαν τινὰ τῆς ποιητικῆς του ἰδιοφυΐας. Τὸ Ἡμερολόγιον ἡμῶν, ἐνισχύον κατ' ἀρχὴν τοὺς δοκίμους καὶ φιλοτίμους καλλιτέχνας, τοὺς ὑποσχομέ-
νους πολλὰ καὶ ἐργαζομένους μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς συγχρόνου φιλολογίας, γνωρίζει τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους καὶ ἀναγνώσταις αὐτοῦ καὶ τὸν εὐέλπιν καὶ συμπάθη ποιητὴν.]

ANIMA DOLENS

ΜΕ δ,τι περνάει καὶ χάνεται,
Καὶ μ' δ,τι ἀργοπεθαίνει,
Εἶνε ἡ ψυχὴ μου ἀλύτρωτα
Σφιχτά-σφιχτά δεμένη...

Καὶ ξέρω ἀπὸ τί πέθανε
Τὸ ρόδο χθὲς τὸ βράδυ·
Ποῦ πάει ὁ ἀχνὸς ποῦ ὑψώνεται
Ἐπάνω ἀπ' τὰ νερά·

Γιὰ ποῦ ἀρμενίζουν τὰ πουλιά,
 Ποῦ ἐδιάθηκαν ὁμάδι
 Μὲ τὰ γλυκοφιλήματα
 Μὲ τὰ ἄσπρα τὰ φτερά !...

Τῶν ἱσκιῶν νοιώθω τὰ φιλιὰ
 Στὴ λίμνη ἐπάνω-ἐπάνω·
 Ξέρω τί λέει ὁ ἄνεμος
 Στὸ κούφιο τὸ δεντρί·
 Τί ψάλλει ἡ πικροθάλασσα
 Μὲ τὸ σκοπὸ τὸν πλάνο
 "Όταν βογγάει καὶ δέρνεται
 Στὸν ἄμμο τὸν πλατύ !...

Μὰ ἀκόμα ξέρω πειρὸ καλὰ
 Καὶ νοιώθω ἀπ' ὅλα πρῶτα,
 Τί λέει ἡ καμπάνα ἡ πένθιμη
 "Όταν ἀργολαλῇ,
 Στῆς ὥρες ποῦ χλωμιάζουνε
 Τοῦ δειλινοῦ τὰ φῶτα,
 Στῆς ὥρες ποῦ ἓνας θάνατος
 Τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ζωὴ !..

Εἶνε ἡ ψυχὴ μου ἀλύτρωτα
 Σφιχτά-σφιχτά δεμένη
 Μὲ ὅ,τι περνάει καὶ χάνεται,
 Καὶ μ' ὅ,τι ἀργόπεθαίνει !

ΜΑΤΑΚΙΑ ΜΟΥ ! . . .

Πόσο θερμὰ κι' ἐγκάρδια σὰς ἀγάπησα
 Καὶ τί γιὰ σὰς δὲν ἔχω ὄνειρεμένα,
 Στῆς ὥρες ποῦ κυλοῦν τὰ κιτρινόφυλλα,
 Ματάκια μου γλυκὰ κι' ἀγαπημένα !...

"Αχ νᾶηταν στῆς ζωῆς μου τὰ συντρίμματα,
 Στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου τὰ σκισμένα,
 Πονετικά καὶ ἀδιάκοπα νὰ λάμπατε
 Ματάκια μου γλυκὰ κι' ἀγαπημένα !...

"Αχ, νᾶητανε τὴν ὥρα τὴν τρισπόθητη
 Ποῦ θάξειμαι ὠχρός, μὲ χέρια σταυρωμένα,
 "Αχ, νᾶητανε νὰ ἐγέρνατε ἀπὸ πάνου μου,
 Ματάκια μου γλυκά κι' ἀγαπημένα !...

Καὶ δίπλα στὴς λαμπάδες ποῦ θὰ φέγγουνε
 Θαμπὰ καὶ νεκρικὰ κι' ἀπελπισμένα,
 "Αχ, νᾶητανε νὰ ἐκλαίγατε τὴ νειότη μου,
 Ματάκια μου γλυκά κι' ἀγαπημένα !...

ΜΕ ΤΟ ΣΤΙΧΟ ΜΟΥ . . .

"Αχ, νὰ μποροῦσα μὲ τὸ μάταιο στίχο μου
 Νὰ φέρω σε μιὰ νύχτα ὀνειρεμένη,
 Ἐκεῖ ποῦ πάει ἡ ψυχὴ μου ἡ νυχτοτάξειδη,
 Στὴ σύδενδρη πλαγιά τὴ μαγεμένη !...

Ἐκεῖ ποῦ οἱ ἴσκιοι γέρνουν κι' ἀγκαλιάζονται
 Κι' ἀδελφικά θρηνοῦν καὶ φεύγουν γύρα,
 Τρικυμιστὴ μπροστά σου, ὠραία κι' ἀπέραντη
 Νὰ ἀπλώσω τῆς καρδιάς μου τὴν πλημμύρα !...

Κι' ἐνῶ στὰ οὐράνια ἐπάνω θε νὰ σέρνεται
 Τὸ φθινοπωρινό, χλωμὸ φεγγάρι,
 Καὶ ἡ θλίψι ἀργὰ θὰ ὑφαίνεται τριγύρω μας
 Καὶ θὰ στενάζη τὸ ἄφυλλο κλωνάρι,

Νὰ κλείσω στὴν ἀγκάλη σου τὰ μάτια μου
 Κι' ἀγαλινὰ ἡ ψυχὴ μου ἡ πικραμένη,
 Νὰ φύγῃ μὲ τοὺς ἴσκιους, ποῦ θὰ χάνονται
 Ἀμίλητοι κι' ἄχνοι κι' ἀπελπισμένοι !...

[1902]

ΘΡΑΣ. ΖΩ Γ' ΟΠΟΥΛΟΣ